

Zuipende Engelsen en indrukwekkende Letten

Reportage

De Internationale Keuze in Rotterdam opende met het prachtige *Sound of Silence* en cynische *Beer Tourist*.

**Van onze medewerker
Vincent Kouters**

ROTTERDAM Twee zeer verschillende voorstellingen openden dit weekend het festival De internationale keuze van de Rotterdamse Schouwburg. De Europese succesproductie *The Sound of Silence* met muziek van Simon and Garfunkel trok met gemak een volle schouwburgzaal. Daartegenover stond het veel hardere en cynischere *Beer Tourist* van Wunderbaum, waarmee deze Vlaams-Nederlandse groep een tournee langs havensteden rond de Noordzee aftrapt.

Wunderbaums Walter Bart en Matijs Jansen reisden onlangs naar de Oekraïne om daar in hoofdstad Odessa de lokale bevolking te interviewen over hun opvattingen over Europa en bijbehorende unie. Hierop baseerden ze hun komische, maar tegelijk in-

tens treurige duo-voorstelling. Met veel fysiek vertoon en nageoeg vlekkeloze Engelse accenten vertolken ze twee simpele Britse *blokes* uit Manchester die naar de Zwarte Zee zijn gevlogen om daar lekker goedkoop te zuipen en te neuken. In hun felrode Manchester United T-shirts en met het eeuwige flesje bier in de hand, trekken ze van het ene *shithole* café naar het andere. Ondertussen fulminerend tegen de in hun ogen achterlijke bevolking, maar ook vol bewondering over de mooie vrouwen.

Bart en Jansen zijn gênant grappig als de twee luidruchtige West-Europeanen, die met het kapitalistisch zeer correcte idee komen om de ranzige nachtclub waar ze aan de bar hangen, op te kopen en winstgevend te maken. De grote cultuurverschillen tussen Oost en West komen in hun dialoog soms pijnlijk duidelijk naar voren.

Maar het is ook erg eenzijdig allemaal. De locatie waar ze spelen, De personages ontstijgen het typetjesniveau nauwelijks. Het zijn nare bruten, maar ook niet meer dan dat. *Beer Tourist* is daardoor toch iets minder gevaarlijk dan op het eerste gezicht lijkt.

Best braaf lijkt ook *The Sound of Silence* van het Letse New Riga Theatre. In een opengewerkte groep Oostblokappartementen zien we een groep jonge hippiekinderen in de jaren 60 zichzelf en elkaar, het leven en de liefde ontdekken. Recreatief druggebruik, flesje draaien, partnerruil, het zit er allemaal in. Maar alles in het netje.

Dit had dus oersaai nostalgietheater kunnen worden. Ware het niet dat regisseur Alvis Hermanis (1965) gezegend is met een bijzonder theatrale visie vol verfijnde symboliek en prachtige surrealistische beelden. Er wordt geen woord gezegd in drie uur.

Door de indrukwekkende verbeeldingskracht ontstijgt deze voorstelling het particuliere van een tijdperk. *The Sound of Silence* appelleert aan een algemener melancholisch gevoel. Wat Hermanis hier letterlijk laat zien, is de verloren onschuld. Een herinnering, al dan niet gefingeerd, aan een tijd waarin alles nieuw en spannend was. Dan schieten woorden inderdaad te kort.

Internationale Keuze van de Rotterdamse Schouwburg. 12 t/m 28/9